

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: S. J.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020, č. j. KUZZL 25791/2020, sp. zn. KUSP 58938/2017 ÚP-IS,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14. 4. 2020, č. j. KUZZL 25791/2020, sp. zn. KUSP 58938/2017 ÚP-IS, a rozhodnutí Městského úřadu Brumov-Bylnice ze dne 30. 6. 2017, č. j. MUBB/SÚ/3893/2017, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to k rukám žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brumov-Bylnice ze dne 30. 6. 2017, č. j. MUBB/SÚ/3893/2017, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“), kterým byla žalobkyni podle § 173 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) v návaznosti na § 62 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) uložena pořádková pokuta ve výši 10 000 Kč za to, že žalobkyně znemožnila oprávněné úřední osobě v řízení vedeném stavebním úřadem ve věci nařízení odstranění nepovolené změny stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, po řádně doručené výzvě účasti na kontrolní prohlídce rodinného domu na pozemku st. p. X, parc. č. XA v k. ú. V. K. provést kontrolní prohlídku. Prohlídka měla být provedena za účelem ověření, zda dokumentace nazvaná „*výstavba rodinného domu, investor K. A., V. K. 734*“ předložená vlastníci nemovitosti (žalobkyní) stavebnímu úřadu dne 12. 9. 2013 v rámci probíhajícího řízení je dokumentací skutečného provedení stavby, a zda tvrzení vlastnice stavby, že na stavbě nebyly provedeny žádné změny, které by před svou realizací vyžadovaly povolení stavebního úřadu, je pravdivé.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dle § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona jsou vlastníci staveb povinni umožnit kontrolní prohlídku stavby, a pokud tomu nebrání vážné důvody, této prohlídce se zúčastnit. Je nepochybné, že budovy užívané jako obydlí požívají dle právního řádu České republiky vyšší právní ochrany než ostatní budovy, nicméně pro řízení o odstranění stavby je potřebná její dostatečná identifikace, neboť jen na základě přesné identifikace stavby lze v řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona buď odstranění stavby nařídit anebo případně nenařídit, přičemž řádně identifikovat stavbu lze pouze na základě řádně provedeného ohledání na místě, resp. na základě řádně provedené kontrolní prohlídky. Jsou-li veřejným zájmem požadavky, aby stavba byla prováděna v souladu s rozhodnutím nebo jiným opatřením stavebního úřadu a aby stavba byla užívána jen k povolenému účelu, je v tom případě ve veřejném zájmu také posouzení, zda stavba posuzovaná v řízení o odstranění stavby byla skutečně provedena v rozporu s vydaným stavebním povolením či nikoli, podle čehož se následně bude odvíjet výsledek řízení o odstranění stavby. Navíc je nutno dodat že dne 12. 9. 2013 byla stavebnímu úřadu Valašské Klobouky předána projektová dokumentace stavby rodinného domu, kterou v podání ze dne 12. 9. 2013 označila Ing. D. H., CSc. (spoluvlastnice předmětného rodinného domu) za dokumentaci skutečného provedení stavby, tudíž je na stavebním úřadě, aby v rámci řízení o odstranění stavby posoudil, zda skutečný stav stavby odpovídá předložené dokumentaci a zda je možné uvěřit tvrzení, že stavba byla „zkolaudována“ v roce 1990 v takovém stavu, v jakém nyní stojí na pozemcích st. p. X a p. č. XA v k. ú. V. K. Takové závěry je stavební úřad schopen vyslovit pouze na základě řádně provedeného ohledání na místě, resp. na základě řádně provedené kontrolní prohlídky. Dále žalovaný uvedl, že podstatné pro nyní projednávanou věc je, že dle § 172 odst. 3 stavebního zákona je úřední osoba oprávněna vstoupit bez souhlasu jeho uživatele pouze v případě pokud je to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti osob, přičemž s ohledem na údaje dostupné v rejstříku živnostenského podnikání lze důvodně předpokládat, že rodinný dům na pozemcích st. p. X a p. č. XA v k. ú. V. K., kterému dle údajů dostupných v registru územní identifikace, adres a nemovitostí (RÚIAN) bylo přiděleno č. p. XB a jeho adresní místo je „S. 830, V. K.“, není užíván pro podnikání. Žalovaný dodal, že o případ uvedený v § 172 odst. 3 stavebního zákona se v nyní projednávané věci nejedná, nicméně dovodil, že provedení

kontrolní prohlídka za účelem zjištění zda stavba byla provedena v souladu s vydaným stavebním povolením, je postupem ve veřejném zájmu. Je-li proto vlastník stavby (jímž žalobkyně v době konání kontrolní prohlídky dne 2. 6. 2017 byla) účastníkem řízení o odstranění stavby, kterému může být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby, je povinen stavebnímu úřadu umožnit provedení kontrolní prohlídky a zúčastnit se jí, nebrání-li mu v tom závažné důvody. Pak je tento vlastník sankcionovatelný pořádkovou pokutou ve výši až 50 000 Kč za to, že znemožňuje oprávněné úřední osobě vstup na svůj pozemek nebo stavbu, je nutno konstatovat, že takovým znemožněním v případě obydlí je, nezajistí-li souhlas uživatele obydlí (v tomto případě paní M. K.) se vstupem do obydlí (např. formou jeho účasti a svolením se vstupem do objektu) v případě kontrolní prohlídky, jejímž účelem je zjištění, zda je stavba obydlí provedena v souladu s vydanými povoleními.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobkyně ve včas podané žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhuje soudu, aby je zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
4. Žalobkyně nejprve zdůrazňuje, že na stavebním úřadě došlo ke ztrátě všech dokumentů k povolené stavbě rodinného domku z roku 1979. Po několika letech se však dokumenty našly v archivu, kam se vždy ukládají vyřízené spisové materiály (ukončená řízení). Sestra žalobkyně před tím, než se našly příslušné dokumenty, doručila dne 12. 9. 2013 stavebnímu úřadu své (původní) dokumenty. Stavební úřad tedy mohl porovnat pravost dokumentů podaných s dokumenty z roku 1979. Pozemek není oplocen a stavební úřad již předtím provedl ohledání s fotodokumentací včetně protokolárního zápisu a nezjistil žádné pochybení. Protokol prokazuje, že se nejedná o žádnou rozestavěnou stavbu, ale obydlí (rodinný domek). Dále také, že stavba byla v roce 1990 zkolaudována a od té doby žádné stavební práce neprobíhají a rodinný domek je užíván v souladu s kolaudačním rozhodnutím k bydlení (doživotně mají právo bydlení manželé K., pan K. již zemřel).
5. Výzvy začal posílat stavební úřad až na podnět pana T. po roce 2012. Ve věci byla vydána řada výzev od roku 2012 (od podání pana T.), kterými si stavební úřad vynucuje vstup do obydlí se zneužitím úřední moci formou pokut. Žalobkyně namítá, že v žádném případě nemůže jít o kontrolní prohlídku, neboť u žalobkyně neprobíhá žádná stavební činnost (viz § 133 a § 134 stavebního zákona), nikdo ani nežádal po roce 1990 o jakékoliv povolení v rámci stavebního zákona. Ustanovení § 133 odst. 1 stavebního zákona uvádí, že stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby.
6. Dále žalobkyně uvedla, že v rámci § 172 stavebního zákona se nejedná o žádnou kontrolní prohlídku stavby, nýbrž jde jen o vstupy na pozemky a do staveb při splnění v tomto ustanovení uvedených podmínek. A zdůraznila, že důvody uvedené ve výzvě stavebního úřadu nejsou zákonným důvodem ke vstupu do obydlí dle § 172 odst. 3 zákona stavebního zákona, naopak žalovaný si zneužitím svého postavení vynucuje pokutami nezákonné vniknutí do obydlí v rozporu s uvedeným § 172 odst. 3 stavebního zákona.
7. Žalobkyně rovněž namítá, že v době konání kontroly byla v zahraničí, což žalovanému doložila a z účasti na kontrole se omluvila.

8. Žalobkyně namítla, že navíc mělo být řízení o pořádkové pokutě žalovaným zastaveno, jelikož již uplynula prekluzivní lhůta k vydání rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že stavební úřad postupuje v řízení o odstranění stavby rodinného domu na pozemcích st. p. X a p. č. XA v k. ú. V. K. tak, aby zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž kvůli přístupu žalobkyně k nařizovaným kontrolním prohlídkám se stavebnímu úřadu nedaří nade vší pochybnost stanovit, zda je stavba rodinného domu provedena v rozporu se stavebním povolením odboru výstavby Městského národního výboru Valašské Klobouky č. j. Výst. 1181/79 ze dne 13. 9. 1979, či nikoli.
10. Žalovaný dále uvedl, že je přesvědčen, že správní orgán stejně jako žalovaný postupoval v souladu se zákonem i soudními rozhodnutími. Pro provedení kontrolní prohlídky stavby není rozhodné, zda stavba již byla dokončena či je rozestavěná anebo zda byla v minulosti zkolaudována či nikoli. Důležité v daném případě je ověření skutečnosti, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím či jiným opatřením vydaným stavebním úřadem, přičemž tato činnost stavebního úřadu je dle § 132 odst. 3 písm. a) stavebního zákona činností ve veřejném zájmu. Žalovaný připomíná, že ve věci stavby rodinného domu na pozemku st. p. X a p. č. XA v k. ú. V. K. bylo stavebním úřadem Valašské Klobouky zahájeno řízení o odstranění stavby, neboť stavební úřad Valašské Klobouky dospěl na kontrolní prohlídce konané dne 8. 1. 2013 k závěru, že tato stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením.
11. Žalovaný dodal, že má-li tedy stavební úřad zjistit, zda stavba rodinného domu byla provedena v souladu s vydaným povolením či nikoli, může tak spolehlivě učinit pouze provedením kontrolní prohlídky na místě samém a nikoli pouze porovnáním původní a stávající dokumentace stavby. Pokud žalobkyně předloženou dokumentaci označila jako dokumentaci skutečného provedení, jejímu ověření musí rovněž předcházet provedení kontrolní prohlídky, neboť referenti stavebních úřadů obecně nemohou „od stolu“ ověřit existenci stavu, který na vlastní oči neviděli a nemohli jej tedy spolehlivě porovnat s předloženou dokumentací (deklarovaného) skutečného provedení stavby.
12. Žalovaný má za to, že na nyní projednávanou věc se nevztahuje § 172 odst. 3 stavebního zákona a dodává, že znemožněním vstupu dle § 173 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je v případě obydlí nezajištění souhlasu uživatele obydlí se vstupem do obydlí v případě kontrolní prohlídky, jejímž účelem je zjištění, zda je stavba provedena v souladu s vydanými povoleními.
13. Dále žalovaný k podané žalobě uvádí, že předmětem odvolacího řízení bylo rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty za pořádkový delikt uvedený a nikoli rozhodnutí o přestupku, přičemž pro projednání pořádkových deliktů není na rozdíl od přestupků správním orgánům stanovena žádná prekluzivní lhůta, tudíž nelze hovořit o možnosti zastavení odvolacího řízení.
14. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání

15. Ústního jednání konaného dne 30. 8. 2022 se zúčastnila jen žalobkyně (žalovaný svou absenci omluvil a souhlasil s rozhodnutím ve své nepřítomnosti).

16. Žalobkyně setrvala na svých dosavadních argumentech. Zdůraznila zejména to, že k jejímu pravomocnému potrestání došlo až po uplynutí příslušné lhůty. Rovněž vyjádřila nepochopení pro postup žalovaného. Tomu totiž musí být znám rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2021, č. j. 31 A 107/2020-83, jehož kopii žalobkyně soudu krátkou cestou předala. Jím Krajský soud v Brně zrušil obdobné rozhodnutí žalovaného vydané ve skutkově a právně takřka totožné věci (jednalo se o žalobu žalobkyniny sestry). Proti tomuto rozsudku žalovaný nepodal kasační stížnost. Žalobkyni tak není zřejmé, proč žalovaný sám své nynější rozhodnutí nerevidoval, pakliže s citovaným rozsudkem implicitně souhlasil (pokud by tomu tak nebylo, podal by opravný prostředek); nadto má být ve srovnatelných věcech rozhodováno stejně.

V. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
18. V dané věci je především sporné, zda bylo možno žalobkyni sankcionovat pořádkovou pokutou dle § 173 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud však nejdříve zkoumal, zda nedošlo v dané věci k prekluzi lhůty pro možnost uložení pokuty za pořádkový delikt. Pokud by totiž bylo shledáno, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty, byla by pokuta uložena opožděně, a tedy nikoli po právu, což by samo o sobě předurčilo výsledek daného sporu.
19. Pořádkové pokuty jsou svou povahou specifickým procesním institutem, poměrně dosti odlišným od pokuty za spáchání „běžného“ správního deliktu. Hlavní funkcí pořádkové pokuty je totiž funkce zajišťovací (snaží se zajistit splnění požadované povinnosti), nikoli funkce represivní. Jejím cílem tedy není primárně adresáta pokuty potrestat, ale donutit ho ke splnění požadované povinnosti, což však znamená sekundárně i jistou míru represe. Primárně má pořádková pokuta zajistit splnění určité povinnosti, tudíž může být do doby, než je požadovaná povinnost splněna, ukládána i opakovaně (srov. například *Skulová, S. a kolektiv*. Správní právo procesní, 2. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, s. r. o. 2012, str. 156 až 158).
20. Institut pořádkových pokut slouží k tomu, aby správní či soudní řízení (nebo jiný procesní postup – například kontrola) řádně proběhlo. V případě, že dojde ke spáchání pořádkového deliktu, je žádoucí, aby byla viníkovi případná pořádková pokuta uložena bez zbytečného odkladu po spáchání pořádkového deliktu, neboť jejím ukládáním je bezprostředně vynucováno plnění příslušných procesních povinností. Zřejmě i z tohoto důvodu chybí v procesních předpisech lhůty pro uložení pokuty za pořádkový delikt, neboť zákonodárce vůbec nepředpokládal, že by k uložení pokuty za pořádkový delikt mohlo dojít po mnoha měsících od jeho spáchání. Není tedy přípustné, aby lhůta k uložení pořádkové pokuty byla například deset let, jelikož by byl takovouto dobou zcela popírán smysl pořádkové pokuty, tedy zajištění řádného vedení řízení v zákonných lhůtách. V opačném případě by mohla nastat absurdní situace, kdy například za učiněné hrubě urážlivé podání, kterým bylo zahájeno řízení, by byla podateli uložena pořádková pokuta po několika letech v samotném závěru vedeného řízení.
21. Napříč právním řádem České republiky je běžně pro zánik odpovědnosti stanovena nějaká lhůta, po jejímž uplynutí již nelze uložit sankci. Lze ostatně poukázat na to, že kromě naprostých výjimek dochází k zániku možnosti potrestat pachatele i v případě trestných

činů, a to i těch nejzávažnějších, jako je například trestný čin vraždy. Jeví se jako naprosto disproporční, aby za nejzávažnější trestnou činnost mohl být pachatel potrestán po omezenou dobu a za pořádkový delikt, jakožto delikt mnohem méně závažný, by mohl být potrestán neomezeně (samozřejmě s omezením daným délkou daného řízení či jiného procesního postupu, takto stanovená lhůta je však značně neurčitá a neodpovídá požadavku na právní jistotu). Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalovaného, že na ukládání pořádkových pokut se žádné lhůty nevztahují.

22. Aby bylo vůbec možné lhůtu pro uložení pořádkové pokuty vymezit, je třeba se nejprve zaměřit na charakter porušené povinnosti, za kterou má být pořádková pokuta uložena. Právní řád zná dva základní druhy „pořádkových deliktů“. Zaprvé jde o porušení plnění procesních povinností, které trvá. Zadruhé se jedná o porušení jednorázové povinnosti, která již nemůže být za stejných podmínek napravena, či o jiné chování, které již nelze vzít zpět – například urážka, která již byla vyslovena, nebo urážlivé podání, které již bylo doručeno adresovanému orgánu, a tyto pořádkové delikty je proto možno označit jako jednorázové. Pro úplnost je třeba uvést, že by se dalo uvažovat i o jakési „meziskupině“ pořádkových deliktů. Tyto delikty svou povahou spadají mezi oba shora zmíněné. Jedná se o situace, kdy byla pro splnění určité povinnosti v řízení stanovena konkrétní lhůta. Pokud není uložena povinnost splněna v této lhůtě, ale až opožděně, změní se dodatečným splněním povinnosti na pořádkový delikt jednorázový, jelikož ve stanovené lhůtě již nikdy nebude možno uloženou povinnost splnit. Provinění, pro které byla pořádková pokuta uložena žalobkyni, považuje soud za pořádkový delikt jednorázový. Žalobkyně se měla provinít tím, že dne 2. 6. 2017 znemožnila provedení kontrolní prohlídky nemovitosti.
23. Samozřejmě není možné, aby soud stanovil jakoukoli prekluzivní lhůtu namísto zákonodárce, což by bylo v rozporu s charakterem soudnictví jako takového a s pravomocemi, které byly soudům svěřeny. Pokud však právní úprava chybí, nabízí se využití těch metod výkladu práva, které právní řád připouští. Pro vyplnění „mezery v zákoně“ je nezbytné využít analogii s jiným právním ustanovením (*analogie legis*). Její použití je na místě tam, kde právní předpis či ustanovení určitou právní otázku neřeší, proto se použije ustanovení jiného právního ustanovení či předpisu, které je svým obsahem nejbližší. Ve svých následujících úvahách vychází krajský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53, jenž řešil skutkově obdobnou věc – uložení pořádkové pokuty; na toto rozhodnutí navázal i zdejší soud např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 30 A 2/2018-34 (není-li uvedeno jinak, jsou všechna zde zmíněná rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz). Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se vztahoval k předchozí úpravě přestupků (k zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o přestupcích“). Obsahem nejbližší právní úpravy dnes nalezneme v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který nahradil zákon o přestupcích.
24. K tomu soud dodává, že ať by postupoval dle zákona o přestupcích, nebo dle zákona o odpovědnosti za přestupky, byl by výsledek sporu totožný (srov. pravidla dle přechodných ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky a postup Krajského soudu v Brně v analogické věci dle zákona o přestupcích ve zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 30 A 2/2018).
25. Pokud jde o lhůtu, v níž bylo možno uložit sankci dle zákona o přestupcích, ta byla stanovena v § 20 odst. 1 tohoto zákona; dle něj přestupek nelze projednat, uplynul-li od

jeho spáchání jeden rok. Dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, část věty před středníkem, se „[b]ěh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 [...] přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným“. Dle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích pak platilo, že „[p]řerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky“.

26. Dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je promlčecí doba jeden rok u přestupků, jejíž horní hranicí činí méně jak 100 000 Kč.
27. Dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se běh promlčecí doby přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby počíná běžet promlčecí doba nová.
28. Pokud by soud postupoval podle zákona o odpovědnosti za přestupky, tak poslední skutečností, která přerušila běh promlčecí doby odpovědnosti žalobkyně za spáchaný pořádkový delikt, bylo vydání správního rozhodnutí prvního stupně dne 30. 6. 2017, proti kterému podala odvolání. Vydáním rozhodnutí stavebního úřadu by se rozběhla nová roční promlčecí lhůta. Žalovaný ovšem o podaném odvolání rozhodl až dne 14. 4. 2020. K zániku tak podle zákona o odpovědnosti za přestupky došlo již dne 30. 6. 2018.
29. Krajský soud proto uzavírá, že ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky by odpovědnost žalobkyně za uvedený pořádkový delikt zanikla v souladu s § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona dne 30. 6. 2018. Dle zákona o přestupcích, jeho § 20 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 2, by výsledek soudního přezkumu byl stejný. V každém případě žalovaný vydal napadené rozhodnutí opožděně, a tedy nezákonně. K totožnému právnímu názoru dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 26. 5. 2021, č. j. 31 A 107/2020-83 (na www.nssoud.cz dosud není zveřejněn). V něm rovněž dovodil, že ve věci uplynuly, ve smyslu zákona o přestupcích, prekluzivní lhůty (soud připomíná, že se jednalo o věc žalobkyniny sestry, přičemž šlo o totožnou kontrolní prohlídku, tedy ze dne 2. 6. 2017).
30. Soud pak dodává, že kdyby neaplikoval podrobnější zákonná pravidla týkající se přerušování promlčecích dob (prekluzivních lhůt) a postupoval by analogií legis toliko ve smyslu jednoroční promlčecí doby (prekluzivní lhůty), došlo by k zániku odpovědnosti žalobkyně ještě výrazně dříve.
31. Vzhledem k tomu, že jde o opakující se spor mezi žalobkyní a žalovaným, považuje krajský soud za vhodné zmínit, že žalovaný se nedržel ani právního názoru soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 29 A 115/2017-99.
32. Krajský soud ve zmíněném rozsudku, ostatně jak píše sám žalovaný, uvedl, že správní orgány se nedostatečně zabývaly tím, zda je posuzovaná stavba obydlím, přičemž pokud ano, tak zda lze uložením pořádkové pokuty vynucovat vstup do obydlí. K uložení pořádkové pokuty je možno přistoupit pouze tehdy, kdy má oprávněná úřední osoba právo vstoupit do stavby, tedy zda jsou dány důvody pro vstup do obydlí ve smyslu § 172 odst. 3 stavebního zákona.
33. Žalovaný se sice zabýval otázkou, zda je předmětná nemovitost obydlím, avšak přesto, že dospěl k závěru, že se o obydlí jedná, zcela nepochopitelně dodal, že nejde o případ dle § 172 odst. 3 stavebního zákona. S tímto závěrem soud nesouhlasí. V případě jakékoliv kontroly nemovitosti, která je obydlím, musejí být splněny podmínky dle § 172 odst. 3

stavebního zákona. Vstup do obydlí je jeho uživatel povinen oprávněné úřední osobě umožnit toliko v případě, je-li to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti osob. Výzva ani rozhodnutí správních orgánů však neobsahují žádný z těchto důvodů, který by opravňoval úřední osoby ke vstupu do předmětné nemovitosti. Nejde-li o shora uvedené případy, nelze do obydlí vstoupit bez souhlasu jeho uživatele, a to ani s odkazem na to, že je kontrola prováděna ve veřejném zájmu. Soud závěrem dodává, že souhlas uživatele ke vstupu do obydlí nebyla žalobkyně povinna zajistit – souhlas ke vstupu do obydlí mimo výše uvedené důvody není stavební úřad oprávněn na nikom vynucovat.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu soud zjistil, že žalobkyni přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu